

Χρωματικό τραγούδι

Κόκκινα καράδια ὡς τ' ἀκρογιάλι
λουλοῦδια γαλάζια πικρά στὴν ἀμύρα
φεγγάρι σταματᾶ στὰ κίτρινα μάτια.

*

Μαβιά τὰ κοχύλια κι οἱ πέτρες μεγάλες.

**

Γιάννης Τζανῆς

Ἄρκει

Τώρα.

Στ' ἀλήθεια μᾶς ἀρκεῖ
Ν' ἀκούμε κάθε Κυριακὴ
Στοῦ δάσους τὸ στεγνὸ τὸ μονοπάτι
Ποῦ φέρνει τοὺς ἀνθρώπους πρὸ κοντὰ
Τὴν καλημέρα τοῦ ἀγνωστού διαβάτη.

Ὅρατότητα

Ἀπόβροχο.

Μᾶς πλησίασαν χαμογελαστὰ βουνὰ καὶ θά-
λασσες.

Μονάχα μεῖς

Σὰν ρόδες τροχοφόρων
Κυκλοφοροῦμε ἰλιγγιωδῶς
κρατώντας σταθερὴ τὴ σκυθρωπὴ ἀπόστασὶ
μας...

Συντέλεια

Τρέμει ὁ οὐρανός·
Κεραυνὸς ἐν αἰθέρι!
Ψυχὴ βουλιάζει.

Ἕνα πανὶ

Μακριὰ Ἕνα πανὶ
Φουσκώνει σὰν κοιλιὰ κνοφορούσης.

Γεννοβολαί ταξίδια.

ΧΑΪΚΟΥ

Μαρτυρίες

Σπασμένα ξύλα.
Κουπιὰ πρὸ ἰδροκοπήσαν.
Πρὶν ξεψυχήσουν.

Πεσμένα φύλλα.
Πνευμόνια πρὸ στεγνώσαν
Προτοῦ σκορπίσουν.

Σταυρὸς δυὸ ξύλα.
Σώματα πρὸ ἀνθίσαν
Πρὶν ναυαγήσουν.

ΔΥΟ ΠΑΤΡΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΔΥΟ ΧΟΡΙΚΑ

1

τὰ σπίτια μας σφουγγάρια
ἀφράτα μὲ νερὸ
ἄφθοβο ἄλυρό κι ἀνήσυχο

Σὲ στεγανὸ σεντοῦκι
σημαδεμένο κράτος Ἑλληνικὸ

στὸ ἔρεβος
τὸ τρισάβο
τοῦ πέλαγον
Ἐ λ λ ἄ δ α

2

Τοὺς κυνηγήσαμε
τοὺς θεοὺς ἀπ' τὰ βουνὰ
Κι ἐκεῖ πρὸ πῆγαν
ἀλουμινένιες ἄτρακτοι
μπερδεύονται στὰ ἱμάτιά τους
καὶ γελᾶμε καὶ εὐωδιάμε
καὶ βλαστημάμε τὸ βράδου
πρὸ βόμβοι παρεμβάλλονται
στὶς προσευχές μας.

Χρῆστος Τσιάμης

**

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Ἕ

ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Ὁ Φλεβάρης
εἶναι ὁ μήνας τῶν ἀνασασμῶν
Σαλεύουν τὰ νερά
κι οἱ ρίζες φέρνουν στὰ κλαδιὰ τὴν ἄνοιξη
Οἱ ἄρρωστοι μπρὸς στὰ παράθυρα
τρέφουν ἐλπίδες τώρα
κι οἱ πεθαμένοι
ἀπ' τὸ βαθύ τους λήθαργο ξυπνοῦν
Τὸ φῶς ἀδημονεῖ, τὸ φῶς μεθάει
Βγαίνει τὸ λάφ. στὴ βοσκὴ
καὶ ἡ ψυχὴ, ψυχὴ ἀποζητάει.
Ἄνοιγει τοῦ ξενητεμένου ἡ πληγὴ.

«ΜΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΦΩΤΟ»

Κάθε πρωὶ
ρίχνουμαι στὴ ζωὴ βορᾶ
πρὸ μέχρι τὸ βράδου
μ' ἔχει ἀποτελειώσει.

Τὴ νύχτα
σκύβει πάνω στὸ πτώμα μου
ἡ μοναξιά
σὰ μάνα καὶ μὲ ἀγκαλιάζει.

Καὶ τὴν αὐγὴ τὸ γλυκοχάραμα
καθὼς ἡ τριανταφυλλία ροδίζει
γίνουμι' αὐλός, γίνουμι μάλαμα
πρὸ ἡ μέρα πάλι θὰ ποδοπατήσει.

Χρῆστος Λάσκαρης